

Duchovný boj...

My kresťania sme vtedy v najväčšom nebezpečenstve, keď si myslíme, že nám nič nehrozí, keď sa domnievame, že žijeme časy dost pokojné, aby sme sa mohli pozabávať, podriať si a v klude pohovieť... Pre skutočného kresťana však na tejto planéte úplného pokoja a bezstarostnosti nie je, nebolo a nebude. O to sa svedomito stará telo, svet a diabol. Dajme sa o tom presvedčiť. Sme vo vojnovom konflikte. Kamkoľvek vkročíš, všade si vo frontovej čiare. Choď kam chceš: za hranice svojej zeme, za múry kláštorné, za dvere kostolné, všade nájdeš boj, lebo všade nájdeš svoje vnútro, v ktorom bojuje zákon tela oproti zákonu ducha, moc diabla, zlého sveta s Božím duchom a Božím kráľovstvom. A to nie je žiadna novota... Svätý Pavol písal o tom už na úsvite kresťanstva v liste Rimanom. Z vojenského umenia vieme všetci aspoň toľko, že najsilnejší útok sa vyvíja práve okolo toho, čo je podstatne dôležité... U nás kresťanov je to bez debaty naša viera, naša nádej a naša láska. Nedivme sa preto, že nepriateľ podniká najbesnejšie výpady práve proti trojici Božských čností. Veľmi dobre vie - veď má tisícročnú skúsenosť - že ak padnú tieto tri strategické body, padá všetko. Budme ostražití... Útočí sa zvnútra i zvonka. A občasným preludom pokoja neverme, lebo ako Hieronym upozorňuje: „Práve vtedy sme najnebezpečnejšie obliehaní, keď ani nevieme, ani necítíme, že sme obliehaní...“

Viera: Počuješ ten večný lomoz tlačiarenských strojov, vidíš tie stohy kníh a časopisov ako vykrikujú do najzapadlejších zákutí sveta jedovaté slová: Niet Boha... Všetko je výsledkom stáročného vývoja... Hmota je večná. Keď vidíš tie kilometre filmových pásov, ktoré večerom blikajú v našich kinách a televízoroch, aby vpašovali do ľudských duší niečo, čo tam nepatrí, spôsob života, ktorí neprináša vytúžené šťastie, klamný svet v „ktorom Boh nemá miesto“.

Vidíš školské katedry, obsadené ľuďmi, čo bezohľadne likvidujú, čo Boh poznačil svojim menom a všetko chcú vtiesnať do hraníc len mylného a omylného ľudského rozumu s náhlým a nepodloženým úsudkom s túžbou zhyponotizovať mladistvé publikum a získať si ho na svoju stranu... Vieš čo je to? Je to dobro pomiešané so zlom, pravda s klamstvom a to vytvára neprijemné šero s naliehavou otázkou: „Komu a čomu mám veriť?“ To je útok na tvoju vieru. Najhoršia na tom je tá plánovaná snaha pripraviť človeku prostredie, ktoré ľahostajnosťou a nezaujmom o Božie veci pomaly ale iste bude dusiť vieru. A keď hľadiš na to ako nevinný trpí a je deťpaný, keď občas počuješ ako víťazne sa darí tým, ktorí nie sú čestní a neraz na dlhé roky pochovávajú šťastie daktorých statočných kresťanov a Boh sa pri tom dá prosieť a nezasiahne do vecí bleskom spoza oblakov... čo je to? Či to nie je útok na tvoju vieru? Neprihádza ti v takýchto momentoch na jazyk pochybovačná veta: „Ak je Boh...“ A keď tí, čo ťa z kazateľne a zo spovednice toľkokrát povzbudzovali a posilňovali vo viere, sa odrazu zvrátia, zahodia zbraň a rezignujú... čo je to? A keď ležiš vo svojich ranách, ako ten zbitý pri ceste a prejde vedľa teba naslepo a nahlucho ten, čo verí v nášho Pána Ježiša Krista a ujme sa ťa

cudzí - Samaritán a z humanity spraví to, čo duchovný brat nevedel z lásky - čo je to?

A keď tí, čo dokazujú Božiu existenciu sa neodvážia na zodpovedné slová a skutky, lebo sa trasú o svoju vlastnú existenciu... Toto všetko a tomuto podobné výpady sú útoky na tvoju vieru.

Nádej. Tá je obliehaná takýmito teóriami: Nesmrteľnosť ľudskej duše sa nedá dokázať. Nebo a peklo existuje len v rozprávkach pre deti. Prozreteľnosť a Božie riadenie? Nedajme sa vysmiať... náhoda, číra náhoda. A takýmito faktami: Trpíš a spínaš ruky, pohľad obraciaš k nebu, lebo odtiaľ čakáš pomoc... Prosiš dni, týždne, roky, ale miesto úľavy zaťažujúce sklamanie... A ku tomu mnoho ľudských nesplnených sľubov a nasľubovaných neuskutočnených radostí... Nebo mlčí a Jóbovi priatelia sa smejú jeho naivnosti... Alebo: Máš sa dobre. - Keď pracuješ a namáhaš sa, aj sa ti darí... A to všetko akoby ti vravelo: Kto je šťastný, nepotrebuje nádej. Nepotrebuje nič, musíš si človeče sám poradiť... Hľa itu je nepriateľ...

Láska. Najväčšia je láska a preto aj útok je tu najsilnejší. Svet, naše telo a diabol nás chcú naučiť pohŕdať Bohom a nenávidieť bližného. Pozri na ich taktiku a pevné spojenectvo. Diabol nám šepká v čase bolestnej opustenosti do jedného ucha: „Ak aj Boh vôbec existuje, nemá ťa rád... Keby ťa miloval, nedovolil by ťa takto trápiť...“ Nestoj o Otca, ktorý tak mnoho požaduje a tak „málo“ dáva... A do druhého ucha nám sype svet svoje lži, aby nám zoškľivil čnosť a zvelebil nepravosť. Počúvame jeho vábivé slová o bezstarostnom užívaní života na plné dúšky a zároveň tým aj pozvánku k hriechu a pohŕdaniu Bohom. Možno sa ešte zúfalo brániš, chceš si zachovať lásku a chceš sa preto povzbudiť príkladom tých, ktorí sa veľkodušne oddali Bohu, ale čo: chodia so zamračenou a smutnou tvárou, s neustálym vzdychaním, akoby slúžili tyranovi a nie Bohu. Keď to všetko vidíš, pýtaš sa: „Mám naozaj milovať Boha?“ A keď vidíš okolo seba egoizmus, pretváрку a faloš, spytuješ sa či je človek hodný lásky a dôvery. Všetka tá nespravodlivosť, útlak, násilie, alebo bezohľadná arogancia, či túžba stúpať po spoločenskom rebríčku, alebo za hmotnými výhodami, vyvoláva u teba reakciu hnevu, krivdy, ba až zloby a túžby pomstiť sa... Veru, dnes treba silno milovať nepriateľov, aby sme ich neznenávideli. Treba sa premáhať a smičiňovať, aby nepadla hlavná veža našej duchovnej pevnosti - láska... a s ňou potom všetko ostatné.

Zem, teda nie je miestom oddychu. Je tu neustály boj. A keď ubúda sila, je tu modlitba a sviatosti a s nimi i zaručená a istá Božia prítomnosť a Božia posila. Len vytrvať treba, vytrvať až do konca. Nepriateľ stojí pred bránami a spojenci pracujú vnútri, v tvojej duši, v tvojom srdci. Je čas strážiť a brániť si to, čo je hlavné a podstatné: svoju vieru, nádej a najmä lásku. Ale napokon nedajme sa odradiť a pripomeňme si Božie slová: „Keď Boh s vami, kto proti vám...“ Nad Bohom nikto nikdy nezvíťazil.

Mário Orbán

Unavení

My všetci unavení z ďalekých ciest, hladní a otrhaní, odkladáme batohy tulákov a nesmelo klopecme na chrámové dvere v nádeji, že sa dotkneme Tvojho plášt'a, Pane. Nečistí a duchovne podchladení kľáčime pred svätostánkom a očami svojho srdca Ťa hľadáme. Nie sme hodní, aby si nás zaradil do databázy svojich vyvolených. Bijeme sa v prsia a prosíme: zaujmi kritické stanovisko k našim životom, vyriekni slovo odpustenia a zbav nás trýzne svedomia, ó Pane. Sviece dohoreli, tajomné teplo roztápa ľady ľahostajnosti ľútosťou slz.

Pane, zmiluj sa!

Bohumil H. Chmelík

Spomínate si ešte na krásne rozprávky z nášho detstva, v ktorých láska zvíťazila nad všetkým a dokázala prekonať každú prekážku? Láska, kvôli ktorej sa viedli vojny a nijaká obeť nebola dost veľká? Kde sa z nás vytratila jasná definícia tohto pojmu?

Keď o nej pred takmer pol druhu storočím vypovedal ruský spisovateľ F. M. Dostojevskij ako myšlienkový líder svojej doby, z jeho diel bolo cítiť, že ľúbiť znamená obetovať sa. Dnes sme lásku úspešne okradli o tento jej rozmer a urobili sme z nej synonymum pôžitku. A tak ak u Dostojevského robila láska človeka ľudskejším, dnes sa na milujúcich pozeráme ako na jej otrokov. Nie preto, že by sa obrali o slobodu, ale preto, lebo lásku okypťujeme o zodpovednosť. Ako pochopíme, čo Ježiš hovoril, keď ohlasoval evanjelium, a prečo sa obetoval, ak sme z lásky urobili obchodný artikel, drogu, perfektné fungujúci reklamný nástroj? Ak deformujeme tento cit, tak deformujeme pravý obraz Boha.

Slová dnešného evanjelia sú prešpikované Kristovou láskou, a to hneď v niekoľkých podobách: láska ako predpoklad naplnenia spravodlivého života, ako cesta k Ježišovi, potom ako bod nášho stretnutia s Otcem a so Synom a nakoniec ako spôsob komunikácie. „Ak ma milujete...“, hovorí Ježiš, „... spoznáte, že ja som v svojom Otcovi, vy vo mne a ja vo vás.“ Je to teda aj spôsob, akým spoznávame Boha. Ak deformujeme tento cit, deformujeme pravý obraz Boha.

Základná kresťanská cnosť a najdôležitejší ľudský cit sa dá vysloviť jedným jediným slovom. Asi je však na mieste obava, či mu dnešný moderný človek porozumie správne. Lebo to je pozadie celého Božieho zjavenia.

Jaroslav Ivančo

Sväté omše v týždni po 7. Veľkonočnej nedeli

6.V. utorok

18.00 + Helena Hinerová

7.V. streda - kántry

18.00 + Rudolf Nemeč, manž. Margita, dc. Helena a st. rodičia

8.V. štvrtok

7.00 za minuloročných birmovancov. V tento deň je pešia púť birmovancov a mladých z Rače do Marianky

9.V. piatok - kántry

18.00 + Anton Ochaba a manž. Apolónia

10.V. sobota - kántry

18.00 + Jozef Radakovič, brat Anton a rodičia

Upratovanie kostola č.d. 52 – 75

11.V. Nedľa Zoslania Ducha Svätého

8.00 + Štefan Slezák, manž. Vilma a syn Viliam

9.15 za farníkov

Skončilo Veľkonočné obdobie – od zajtra sa budeme modliť ANJEL PÁNA

Liturgický kalendár

5.V. pondelok	sv. Gotthard, biskup
6.V. utorok	sv. Dominik Savio, sv. Ján Sarkander, kňaz, mučeník
7.V. streda	bl. Gizela - kántry
8.V. štvrtok	sv. Viktor, mučeník
9.V. piatok	sv. Pachonius, opát - kántry
10.V. sobota	sv. Ján z Avily, kňaz - kántry

Slnko a svetlo sú podmienkou rastu, a preto bolo svetlo v židovskej aj v pohanskej antike symbolom Boha. Po milánskom edikte, r. 313 získalo kresťanstvo rovnoprávnosť s pohanstvom a podmienky plného rozvoja. Symbolika svetla získala aj v kresťanskej bohoslužbe širšie uplatnenie. Svetlo prenikajúce cez okná do bazilík je podľa Euzébia symbolom Božieho osvetlenia milosťou. Symbolika umelého svetla (sviecy) sa viaže na noc, a tak sa vytvára protiklad svetla a tmy - Boha a diabla, milosti a hriechu, života a smrti. U židov bol na zápalnom oltári udržiavaný večný oheň a vo svätyni na sedemramennom svietniku horelo stále svetlo.

Sviecy sa zapalovali na hrobch mučeníkov, v bazilikách, neskôr pred oltármi a obrazmi svätých a neskoršie aj pred svätostánkom, pretože svetlo sa považovalo za symbol radosti, Božej svätosti, jeho blízkosti, ale i modlitby.

Používanie sviecy ako svetla pri pohreboch je pohanskeho pôvodu, ale kresťania ho naplnili novým zmyslom (svieca - symbol večného svetla - neba). Okolo roku 700 sa zaužívalo nosenie siedmich sviec so svietnikmi pri introite pápežskej pontifikálnej svätej omše. Počet sedem mohol byť ovplyvnený aj textom Zjavenia apoštola Jána (porov. Zj 1, 12). Po príchode k oltáru sviecy postavili na zem. V Západnej cirkvi takto vznikol zvyk obklopiť pri svätej omši oltár sviecami. Od 14. storočia sa sviecy dávajú na oltár a ich počet zodpovedá tomu, či je celebrantom biskup, alebo kňaz. Okrem svetla nám svieca pripomína aj tiché stravovanie sa v nezištnej službe.

Kristus je symbolicky označovaný ako svetlo sveta: Pravé svetlo, ktoré osvecuje každého človeka, prišlo na svet (Jn 1, 9). Ale aj sám Pán Ježiš o sebe povedal: „ja som svetlo sveta, kto mňa nasleduje, nebude chodiť v tmách, ale bude mať svetlo života“ (Jn 8, 12). Svetlo sviec teda pripomína Krista, bdelosť (porov. Lk 12, 35), očakávanie príchodu Pána (porov. Mt 25, 1-13), preto sa používajú pri krste, pri prvom svätom prijímaní...

Zapálenie sviecy je vyznaním viery vo Svetlo, ktoré prišlo na svet. Zapálením sviecy sa rozhodujeme pre Krista. Túto voľbu sme vyjadrili aj svojou prítomnosťou na veľkonočnej procesii, kde sme pred svetom vyznali, že Ježiš je naším Pánom. Vo veľkonočnom období sa o svieci spieva: „Veď už vieme, čo znamená táto svieca, ktorú sme na tvoju počesť rozožali z plápolajúceho ohňa... Preto Ťa, Otče, prosíme, nech táto svieca, zasvätená oslave tvojho mena, žiari nehasnúcim svetlom a zaháňa nočné temnoty. Prijmi ju so záľubou a jej žiara nech sa spojí so svetlom nebeských hviezd...“

KN 17/01-pn-

V nedeľu pozývam na oslavu „Dňa matiek“ všetkých, ktorí chcú osláviť tento sviatok: popoludní o 14:00 na faru. Je pripravený duchovno-kultúrny program s malým občerstvením.

Mário Orbán

V stredu, piatok a sobotu sú letné kántrvé dni. Závazný je jeden deň. Obsah letných kántrvých dní sú prosby za jednotu kresťanov alebo o duchovné povolania.

Keď Ježiš zostúpil z vrchu, išli za ním veľké zástupy. Tu prišiel k nemu istý malomocný, poklonil sa mu a vravel:

„Pane, ak chceš, môžeš ma očistiť.“ On vystrel ruku, dotkol sa a povedal:

„Chcem, buď čistý!“ A hneď bol očistený od malomocenstva.

(Mt 8, 1 - 3).

Dotyky

Svoje slová Ježiš sprevádzal dotykmi. Nimi dával pocítiť ľuďom svoju božskú moc a ľudskú blízkosť. Jeho dotyky uzdravovali.

Dotyk je prejavom vzťahu a blízkostí. Doprevádza slovnú komunikáciu. Podat' niekomu ruku, objat' ho alebo pobožkať, je znakom blízkosti, priateľstva a kamarátstva. Telesné dotyky posilňujú účinnosť slov a môžu pôsobiť blahodárne na celú osobnosť človeka. Kto sa medzi svojimi blízkymi bráni dotykom, pôsobí chladne.

Vypestujme si cit a mieru k tomu, pri akých komunikačných kontaktoch môžeme používať dotyky. Kto sa niekoho počas rozhovoru mnoho dotýka, môže pôsobiť na neho nenormálne a on sa necíti dobre. Kto neznámemu človekovi hneď podáva ruku, alebo ho začne objímať, môže to vyvolať z druhej strany reakciu nedôvery a odporu. Kto podáva ruku staršiemu, alebo vyššie postavenému, ukazuje, že nepozná základné spoločenské prejavy. Radšej byť s dotykmi zdržanlivý, ako to s nimi preháňať. Kto sa prehnane dotýka, nie je dôveryhodný.

Majme aj chuť premôcť sa a nereagovať hneď odmietavo na toho, kto sa nás dotkne. Nemusí to byť vždy zlý človek. Sú to povahy, ktoré hľadajú čím najkratšie cesty, aby s niekým bez problémov, otvorene a azda aj priateľsky komunikovali. Možno pochádzajú z takého sociálne - kultúrneho prostredia, kde si z telesnej komunikácie nikto nerobí veľké problémy a pokladá ju za prirodzenú. Možno aj sused, ktorý býva vedľa nás, sa môže správať, ako keby žil na inej planéte, a vôbec jeho telesným prejavom nerozumieme.

Opatrne sa dotýkajme detí a mladých ľudí. Aj dobrý úmysel sa môže zneužiť. Dnes už mnohí za dotykmi nehľadajú vzťah a lásku, ale nebezpečenstvo a úchylku. Dobrí a normálni ľudia sa už dnes boja pohladit' dieťa. Kto má však čisté srdce a úprimné svedomie, nemal by sa báť používať aj tento silný komunikačný prostriedok.

Marián Šuráb

„Ak chceš vojsť do života, zachovávaj prikázania!“

Mt 19,17

Zahľadím sa do svojho vnútra a poviem si:

Toto som ja, takýto som, Bože, pred tebou, takýto som v tvojej pravde a svetle.

A som rád, Pane, že v dnešný večer mám čas pobudnúť s tebou a so svojimi priateľmi v tomto chráme, pobudnúť v tvojej prítomnosti, pobudnúť v tvojej blízkosti...

Uvedomil som si v dnešný večer, Bože, že nemôžem bez teba jestvovať, že môj život by bol príliš prázdny, krutý... keby si tu nebol,

keby tu nebola láska...

A uvedomujem si, že ak nechcem žiť prázdny život, tak nechcem zostať vo svojich mladých, či dospelých rokoch sklamaný, tak sa potrebujem obrátiť k tebe.

U teba potrebujem hľadať odpoveď na moju každodennú otázku: Čo mám robiť?

Chcem byť ako ten mladík z evanjelia, prísť k tebe a povedať: Pane, prosím ťa, čo mám robiť, aby som dosiahol pravdivý život, aby môj život nebol prázdny? Čo mám robiť, Pane?

Ty sa na mňa

- tak ako na toho mladého muža -

s láskou pozrieš a pýtaš sa ma: „Poznáš prikázania? Poznáš hlavné prikázanie i desať mojich prikázaní?“ Čo ti, Pane, odpoviem?

Ten mladík odpovedal: „Poznám.“

Mal by som azda odvahu povedať aj ja: Poznám.

Ale veru nemám odvahu, Pane, hovoriť to, čo povedal mladík ďalej: „Od detstva som ich zachovával.“

A určite to s tým mladíkom tak muselo byť, keď si neprotestoval, musel to byť naozaj schopný mladý muž.

Ja, žiaľ, Pane, by som ti to nemohol povedať, že som tvoje príkazy zachovával od detstva.

Ty vieš, koľkokrát som išiel kdesi pomimo, ty vieš, ako som ich obchádzal, ako sa mi zdali tvrdé, ťažké, ako mi boli nepríjemné, ako mi boli výčitkou, keď som sa proti nim prevínil, ako dobre mi padlo na ne ani nemyslieť...

Ale dnes, Pane, v dnešný večer, je mi toho všetkého ľúto, lebo viem, že som sa vlastne iba okrádal, a je mi ľúto, že ti nemôžem povedať ako ten mladý muž:

Pane, od detstva som ich zachovával.

Ale ja viem, ty neodtiahneš svoj láskavý, chápací pohľad od tých, ktorí ti úprimne vyznali svoju vinu a svoj hriech.

Verím, že v dnešný večer svojou láskou vidíš aj mňa...

Ty si však mladíkovi povedal tiež: „Ešte jedno ti chýba: Chod' a predaj všetko, čo máš, a potom sa vráť...“

Povedal si mu: „Vieš, zmysel všetkých prikázaní je v láske, ktorá vie všetko prijímať a dávať. Zmysel všetkých

prikázaní je v tom, aby ťa urobili takto slobodným...“ Ten mladík odišiel od teba smutný, lebo nevedel a azda ani nechcel byť takto slobodný a žiť takouto láskou...

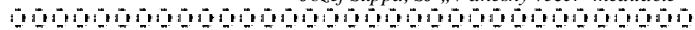
Pane, ak som ho nenasledoval v zachovávaní tvojich prikázaní od detstva, pokúsím sa nasledovať teraz slová, ktoré mi hovoríš.

Lebo nemôžem nájsť život bez teba, nemôžem nájsť šťastie bez teba, nemôžem nájsť lásku bez teba, nemôžem nájsť nádej...

Nemôžem bez teba jestvovať!

A tak ťa prosím, pomôž mi žiť podľa tvojej svätej vôle, pomôž mi žiť podľa tvojich prikázaní.

Jozef Šuppa, SJ „V dnešný večer- meditácie“

RIADITEĽ SLUHOM Nie je také jednoduché nájsť skutočne skromných, pokorných, nesebeckých a obetavých mužov, zvlášť medzi slávnymi ľuďmi.

Černoch Booker T. Washington, známy vzdelanec a pedagóg, je jedným z nich. Krátko nato, ako sa stal riaditeľom výchovného inštitútu v Alabame, sa prechádzal v prominentnej štvrti mesta, keď ho náhle zastavila bohatá beloška. Nepoznala ho osobne, preto ho požiadala, či by si nechcel zarobiť nejaký ten dolár a nenarúbal jej drevo. Pretože mal vtedy chvíľu voľno, profesor Washington sa usmial, šiel za ňou, vyhrnul si rukávy a začal rúbať. U bohatých ľudí vykonávali túto prácu len sluhovia. Keď úlohu splnil, nanosil drevo dnu, poukladal ho ku kozubu a odišiel. Dcéra, ktorá bola práve doma, ho však spoznala a povedala matke, kto to bol.

Na druhé ráno sa bohatá pani v rozpakoch vybrala za pánom Washingtonom do jeho kancelárie v škole, aby sa mu ospravedlnila a napravila toto „fó pa“.

„Všetko je v najlepšom poriadku, madam,“ opakoval stále Washington. „Vôbec mi neprekáža, keď príležitostne urobím nejakú manuálnu prácu. Myslím si, že mi to len prospieje. Okrem toho je pre mňa vždy nesmiernym potešením urobiť niečo pre svojich priateľov.“

Potriasla mu srdečne rukou a uistila ho, že svojou skromnosťou a pokorou si získal jej priazeň. Po nejakom čase dokázala svoj obdiv tým, že motivovala viacero bohatých známych, aby sa k nej pripojili a finančne podporili školu, na ktorej bol Booker T. Washington riaditeľom.

Všetci skutočne veľkí ľudia sú skromní.

Gotthold Ephraim Lessing

Sv.Florián

4.máj

Na statkoch, priechliach domov, v erboch miest, na pečatiach, rázcestiach, ale najmä na požiarňoch zbrojniciach sa dodnes môžeme stretnúť so zobrazením sv. Floriána, ktorý bol vo svojich časoch odhodlaný brániť vieru v Krista aj za cenu života.

Florián pochádzal z dnešného Rakúska, kde žil v 3. storočí. Napriek tomu, že je známy ako ochranca pred ohňom, nebol hasičom, ale vojakom rímskych légií. Dnes nie je presne známe, či ho mučenícka smrť zastihla v mladšom či pokročilom veku. Dôležité však je jeho svedectvo neochvejného postoja.

Počas prenasledovania kresťanov za vlády cisára Diokleciána bolo v Lorchu zatknutých a uväznených 40 kresťanov. Florián ako praktický veriaci sa podujal na ich vyslobodenie. Bol však zatknutý a predvedený pred miestodržiteľa Aquiliána. Keď odmietol obetovať pohanským bohom a nechcel zaprieť svoju vieru, kruto ho mučili. Nakoniec mu uviazali na krk mlynský kameň a hodili ho do rieky Enže (Enns). Tam našiel svoju smrť. Legenda hovorí, že voda vyplavila Floriánovo mŕtve telo na skalu, kde ho pred zhanobením pohanmi strážil veľký orol. Ten sa dostal aj do niektorých neskorších zobrazení svätca.

Na mieste hrobu sv. Floriána pri dnešnom Linci postavili kaplnku a neskoršie kostol s kláštorom, ktorý obývali benediktíni a po nich augustiniáni. Floriánove pozostatky sa našli v 13. storočí a v období druhej svetovej vojny sa objavili aj ostatky 40 mučeníkov, za ktorých svätec položil život. Časť relikvií sv. Floriána je od roku 1183 v Krakove, kde vďaka kniežatovi Kazimírovi stojí bazilika zasvätená tomuto mučeníkovi. Preto má sv. Florián na svojom konte okrem patrocínia nad Rakúskom, Bavorskom a talianskou Bolognou aj ochranu Poľska. Ostatky svätca si takisto môžu uctiť návštevníci Svätovítskeho chrámu v Prahe.

Sv. Florián je považovaný za ochranca pred neúrodou, búrkou aj suchom, je patrónom kominárov, hrnciarov a kováčov. Predsa však je jeho doménou prevencia požiarov. Vo funkcii ochranca pred ohňom vystriedal sv. Agátu a sv. Vavrinca, ktorí túto úlohu plnili ešte v 15. storočí. Podľa legendy ochránil sv. Florián istého uhliara, ktorý spadol do ohňa a na príhovor svätca bol zachránený. Iní pripisujú Floriánovo patrocínium nad požiarňami jeho mučeníckej smrti vo vode, ktorú oddávna používali na hasenie požiarov.

Spracovala Katarína Žáková

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku